

Javier Ruescas & Andrés Quinzanos

L'ÀVIA ESPIA

EL SECRET DE LA MALEE

Il·lustrat per
Ignacio
Hernández

edebé

L'ÀVIA ESPIA

I EL SECRET DE LA MALEE

Javier Ruescas & Andrés Quinzaños

 **L'ÀVIA
ESPIA**

I EL SECRET DE LA MALEE

Il·lustrat per
Ignacio Hernández

edebé

Títol original: *La abuela espía. El secreto de Malee*

© Text: Javier Ruescas i Andrés Quinzaños, 2023

© Il·lustracions: Ignacio Hernández, 2023

© Traducció: Martina Garcia Serra, 2024

© Ed. Cat.: Edebé, 2024

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Direcció editorial: Reina Duarte

Editora: Elisenda Vergés-Bo

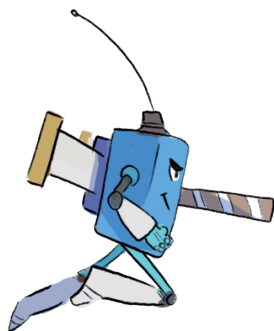
Disseny: Book & Look

ISBN DIGITAL: 978-84-683-7200-6

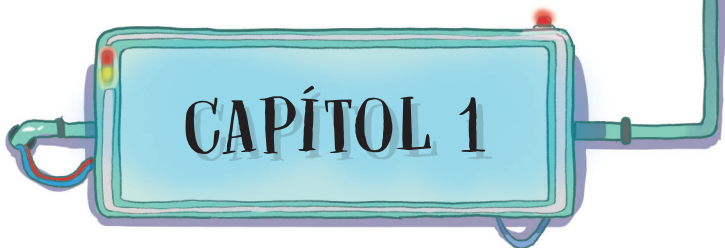
Es prohibeix terminantment qualsevol ús d'aquesta publicació per a entrenar tecnologies d'intel·ligència artificial (IA) generativa. L'autor i l'editor es reserven tots els drets de llicència d'ús de l'obra per a aquesta finalitat i per al desenvolupament de models lingüístics d'aprenentatge automàtic.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

*A les nostres mares, Maribel i Ángela,
per ensenyar-nos a estimar bé
i a lluitar sempre pels nostres somnis.*

—**No et sortiràs amb la teva!** —va exclamar l'àvia Roser amb la mirada clavada en els núvols, alhora que donava un cop a una de les estàtues per allunyar-la de nosaltres.

Malgrat tot, la seva amenaça no va servir de res: amb un altre tremolor, els nostres enemics van desaparèixer de la nostra vista a través del cel.

—**Els hem de seguir!** —va cridar desesperada l'Anong.

—**Quan digui tres, seguïu-me!** —va ordenar l'àvia—. **Una! Dues! I TRES!**

De sobte, la gaiata es va dividir en dos *nunchakus* i amb ells, a una velocitat increïble, va començar a ventar cops a totes les pedres que se li plantaven al davant i va obrir un camí per fugir.

Nosaltres la vam seguir com ens havia demanat i de seguida ens vam adonar que, pre-

cisament perquè pesaven molt, la majoria de les figures eren considerablement més lentes que nosaltres, sobretot quan el terra s'enfanguava.

—**No us quedeu enrere! Vinga, vinga, vinga!**

Jo estirava la meva millor amiga, la Benazir, agafant-li la mà ben fort mentre esquivàvem branques i arrels que creixien entre les roques i que ens haurien fet ensopegar fàcilment; però el problema de córrer sense rumb fix per un bosc tan **FRONDÓS I DESCONEGUT** era que podies acabar, sense voler, davant d'un **BARRANC**.

—**Ai, maret!** —va exclamar l'àvia, obrint els braços per impedir que els altres caiguéssim al buit per culpa de la inèrcia.

—**Però qui ha posat aquest precipici aquí al mig?!** —es va queixar en Carles, superofès.

L'àvia es va tombar, amb els *nunchakus* a la mà, preparada per defensar-nos, però no podia fer gran cosa: tornàvem a estar envoltats per les estàtues guardianes i al darrere només teníem una caiguda infinita.

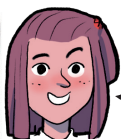

—Àvia...? —vaig dir amb un fil de veu.

—Ens en sortirem —em va assegurar, però li vaig advertir un deix preocupat a la veu que em va fer empassar la saliva.

Ja érem arran del precipici i les pedretes començaven a rodolar pendent avall a cada pas que fèiem en direcció al buit, quan vam sentir...

Abans que diguis res: ja ho sé!

Ehem, ehem, ehem...

Ai, no ho sé! Em sembla que una mica per costum...

Doncs si ho saps, per què no pares de fer-ho?

Però és que així com ho expliques, començant a mitja aventura, ningú entén res!

Ni tan sols has dit que érem a TAILÀNDIA!

Ja..., ni per què ens perseguien unes estàtues assassines, ni com havia arribat allà la meva amiga Benazir, Sí, tens raó... I quan la tens, la tens!

Doncs això, tornem a començar?

Vaaa, d'acooord... Som-hi doncs!

CAPÍTOL 2

—Àvia! Que ja s’ha eixugat la roba de l’estenedor?... Heu vist els meus auriculars?... **No trobo les ulleres de sol!**

Vaig estar així durant més de mitja hora per tota la casa. En Carles, l’àvia Roser i la seva germana Maria, que més que una bestia era com una altra àvia per a nosaltres, estaven fins al capdamunt de sentir-me. Realment, admeto que estava nerviosa, **MOLT NERVIOSA!**, però és que estava a punt de passar una cosa **SUPERINCREDIBLE: ME N’ANAVA A TAILÀNDIA AMB LA MEVA MILLOR AMIGA BENAZIR I ELS SEUS PARES!** I, esclar, calia tenir la maleta llesta amb totes les coses que necessitaria, perquè estaven a punt de venir-me a buscar. **Però jo no era l’única que estava nerviosa!** L’àvia Roser i jo ens assemblem més del que pensava.

—T'endús la loció antimosquits?... I roba per abrigar-te per capes?... **No t'oblidis del paraigua ni de l'impermeable, que si us enganxa un monsó...!**

I és que, amb el permís dels pares, que encara eren de gira, ara mateix a Rourecastanya, amb la seva Orquestra Prodigis, me n'anava a descobrir l'altra punta del món i ella era l'encarregada que no hi hagués cap imprevist.

I, a veure, ells no ho sabien, però la probabilitat que hi hagués un imprevist era **MOLT ALTA**. La raó? Doncs que tant el meu germà Carles com jo ara formem part de la **LANANA** (la Lliga Ancestral Nacional d'Àvies i Nets Al·lucinants). Però això és **SECRET MÀXIM** i ho sap molt poca gent. La nostra àvia Roser és qui dirigeix les missions, mentre que la seva germana Maria ens ajuda des de casa.

I potser et preguntes contra qui lluita la **LANANA**. Doncs és fàcil de recordar: **contra la LATATA!** Que és la Lliga Afanadora de Tresors Antics Totpoderosos i Admirables. Vaja, una colla de lladres que són **MÉS DOLENTS QUE DOLENTS**. Ja ens hem hagut d'enfrontar

a la **LATATA** al Japó quan van intentar robar un tresor totpoderós i més tard a Londres, on, efectivament, **vaig poder veure la Sophie Glitter en concert!**

Ai, sí!

I d'on vam treure en Clap!

En Clap, el *corgi* que ens havia regalat la família reial britànica després d'ajudar-los en l'última missió, em seguia d'un cantó a l'altre ensumant cada cosa que desava a la maleta, fins que va amenaçar de clavar una mossegada a una samarreta i vaig decidir baixar-lo a la cuina amb l'àvia Maria.

—Tu deixa-me'l aquí, que amb mi no s'avorreix —va comentar l'àvia, acariciant-lo darrere de les orelles—, oi que no, petitó?

I això vaig fer.

Després em vaig passar la resta del matí revisant una vegada i una altra la llista de totes les coses que m'havia d'endur i que tenia

apuntades en una nota (m'agrada ser organitzada, la veritat) i, de fons, **per descomp-tat!**, escoltava en bucle l'últim disc de la Sophie Glitter.

—L'otòfon i el cucut...? —vaig preguntar a l'àvia.

—Ni pensaments: deixa'ls aquí. Te'n vas a descansar.

Jo vaig fer el que em deia; però, quan ens va deixar sols a l'habitació, em vaig tombar cap a en Carles i ell em va dir:

—Jo m'enduria alguna cosa, per si de cas.

Ja saps què ens va passar a Londres!

El vaig mirar amb les celles arrufades, perquè, esclar, ja seria mala sort que les dues vegades que intento viatjar per plaer, la LA-TATA portés a terme un dels seus plans màl·lics. Així i tot, mentre ficava les últimes coses a la motxilla que m'enduria a l'avió, vaig continuar rumiant el que m'havia dit en Carles, perquè em semblava que tenia força raó.

I quan no?
Pregunto.

D'altra banda, temia que, si desobeïa l'àvia, m'enxamparia i acabaria sent pitjor el remei que la malaltia.

—És que no ho ha de saber pas... —va comentar ell, i jo vaig alçar una cella, entre curiosa i estranyada—. A veure, tu te'n vols anar *tranqui* i que les àvies no pesquin res?

—Doncs, sí... —vaig reconèixer.

—Llavors, deixa'm el mòbil.

Es referia al telèfon que l'àvia m'havia deixat per al viatge, amb la condició que només el fes servir en cas d'emergència.

En Carles va començar a teclejar i al cap d'uns minuts me'l va tornar amb un somriure d'orella a orella.

—**Llestos!**

Quan vaig mirar la pantalla, hi havia una aplicació nova oberta amb una mena de *walkie-talkie* de logotip.

—I això? —vaig preguntar.

—És una cosa en què treballo des que vam tornar de Londres. **Es diu Nanitolki!** És un supersecret, eh? I encara l'estic provant. Vaja, que ningú de la LANANA pot saber que

existeix, entesos? Ni tan sols les àvies. L'aplicació serveix per...

Just aleshores va sonar un clàxon i en Carles va interrompre l'explicació. Tots dos vam treure el cap per la finestra i vam veure que es tractava del cotxe de la família de la Bena, que m'havia vingut a buscar per anar junts a l'aeroport.

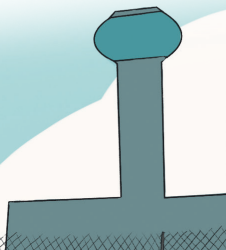
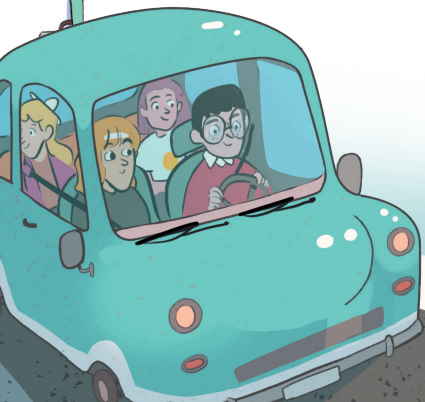
—Ja t'ho explicaré en un altre moment...

Quin remei! Vaig agafar el mòbil, vaig tancar la maleta i vaig sortir disparada a trobar-me amb la meva millor amiga.

—**Marta!** —va exclamar la Bena així que em va veure aparèixer per la porta principal.

Vaig deixar anar la maleta de qualsevol manera i ens vam fer una superabraçada abans de posar-nos a saltar **EMOCIONADES** pel viatge.

Al seu costat, els seus pares van esclatar a riure.

—Veig que teniu ganes de viatjar, eh? —va comentar l'Eloi, el pare de la Benazir.

—**Moltes!** —vaig respondre.

—Doncs tothom al cotxe, que l'avió surt d'aquí a poques hores —va afegir la mare, aplaudint emocionada. Tot seguit, es va acostar a l'àvia Roser i van confirmar que tenien ben apuntats els telèfons—. Ja li recordarem que estigui pendent d'escriure-us i de trucar-vos cada dia.

—Moltes gràcies, Aurora —va dir l'àvia Roser, mentre jo deixava la maleta al maleter.

—**Que emocionant, Tailàndia!** —va afegir l'àvia Maria, al seu costat, abans de fer-me un petó que va ressonar per tota la finca—. **Passeu-vos-ho molt bé!**

—**Sí!** I encara que em mori d'enveja, envia moltes fotos —em va demanar en Carles quan me'n vaig acomiadar.

—**Porta't bé i fes cas de tot el que et diguin!** —em va recordar l'àvia Roser.

—**I tasta el *pad thai*!** —va afegir l'àvia Maria.

—**Recorda't de portar-me alguna cosa,**

vaaa! —em va suplicar en Carles, amb ulls vidriosos.

Ens vam fer una última megaabraçada conjunta i vaig entrar al cotxe amb un somriure.

Començava el viatge!

CAPÍTOL 3

I com que ara et tocava estar una bona estona al cotxe, deixa'm explicar quins serien els meus plans fins que tornessis. Puc?

D'acooord!

Doncs això. Jo estava la mar de content perquè, **PER FI**, estaria uns dies sense la Marta a la casa de les àvies i podria endrapar el seu tros de truita de patates quan toqués.

Escolta!

La sinceritat per davant de tot.

